

Alt det, statsministeren sagde at V og K ville gøre, har regeringen nu selv gennemført. Kun pinsepakken indeholdt den solidariske linje, statsministeren selv førte valgkamp på, men det solidariske indhold af pinsepakken blev annulleret af regeringens øvrige handlinger.

Vælgerne valgte den solidariske velfærd, men siden er det gået modsat med forringelse af hjemmehjælpen og den dårlige efterløn som de tydeligste eksempler. Det forløb rejser en principiel diskussion om politisk troværdighed, om årsagerne til politikerlede. Kan man sige ét i en valgkamp og derefter gøre det modsatte?

Det rejser også diskussionen: Er der en ideologisk forskel på regeringen og partiet Venstre, som det blev sagt i valgkampen, eller eksisterer forskellene kun, når der er valgkamp? Og endelig: Skal vi acceptere, at det er blevet en selvfølge, at politikere siger ét, når der føres valgkamp, og efter valget gør det stik modsatte?

På det grundlag vil jeg bede statsministeren her i dag redegøre for, hvordan det går med opfyldelsen af valglofterne fra marts 1998.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Man kunne næsten føle sig fristet til at sige til hr. Frank Aaen: Vi kan jo lige så godt stemme om det med det samme. Jeg forstår simpelt hen ikke meningen med denne forespørgsel i dag, jeg ved ikke, hvad der er formålet.

Jeg kan godt forstå, at det, man ikke selv har været med i, synes man ikke er så godt; men det er jo ikke et nyt standpunkt. Det tror jeg der vil være et bredt flertal for her i Folketinget.

Jeg kan i øvrigt, må jeg sige til hr. Frank Aaen, slet ikke genkende argumentationen. Det er ikke det mest objektive indlæg, jeg har hørt i Folketinget. Jeg har også læst, hvad der er blevet sagt fra den anden side af salen, elektronikbreve og andet, herunder også Venstres formands bemærkninger om de såkaldte løftebrud, som også hr. Frank Aaen er så optaget af. Det er sådan lidt til den ene side og sådan lidt til den anden side, og selvfølgelig føler Venstre sig snydt for regeringsmagten. Den var jo hjemme, som hr. Anders Fogh Rasmussens forgænger så malende udtrykte det på Ekstra Bladets forside dagen før valget.

Men i modsætning til, hvad Enhedslisten giver udtryk for, og i modsætning til, hvad Venstre gav udtryk for i marts sidste år, har vi fak-

tisk ikke rørt efterlønnen. Vi har sikret den på en måde, så samfundsøkonomien kan honorere forventningerne og nedslidte lønmodtageres behov. Det er, når alt kommer til alt, regeringens og regeringschefens opgave, og jeg er til enhver tid – til enhver tid – parat til at diskutere de ting, vi kan se i bakspejlet, herunder hvem der sagde hvad om efterløn og hvornår, eller et hvilket som helst andet tema.

Men jeg vil også til enhver tid stå ved, at opgaven med at sikre Danmarks fremtid, sikre Danmarks velfærdssamfund, er en opgave, som ikke løses ved alene at se i bakspejlet. Den løses ved at se fremad, ved at styre uden om de forhindringer, der ligger foran os, og det drejede finanslovaftalen for 1999 sig i virkeligheden også om. Det er en fornuftig aftale, det er en ansvarlig aftale, og den er en logisk konsekvens af kommunaftalerne og pinsepakken.

Af alle disse forskellige grunde synes jeg ikke, det tjener noget som helst formål – ikke for mig at se i hvert fald – at gå ind i den form for personlig demagogi og de personangreb, som jeg hører forskellige bidrage til, og dermed heller ikke i det, der ligger i den forespørgsel, der i dag er blevet præsenteret.

Regeringen har med efterlønsindgrebet gjort det, vi har lovet. Vi har sikret efterlønnen, og vi har ikke mindst sikret, at skatteyderne også i næste århundrede har råd til at betale den, og at velfærdssamfundet får bedre muligheder i fremtiden, ved at folk, der kan, bliver lidt længere på arbejdsmarkedet.

De programmer, regeringspartierne hver især gik til valg på, er efterfølgende arbejdet sammen til et regeringsgrundlag. Sådan har regeringen arbejdet, siden den kom til i 1993, og i lighed med det forrige regeringsgrundlag er regeringen i gang med og godt på vej til at opfylde de mål, som er beskrevet i det nuværende regeringsgrundlag. Mange af målene er faktisk allerede nået her mindre end 1 år efter valget; vi er nået meget langt.

Men to afgørende spørgsmål bestemmer selvsagt tempoet for, hvor hurtigt regeringen kan nå sine mål, og det ene er den parlamentariske situation. Det er kendt for enhver, at vi som bekendt ikke selv har 90 mandater at råde over. Der skal, som det er enhver anden mindretalsregerings arbejdsvilkår, søges et flertal fra gang til gang blandt de partier, der er i Folketinget. Arbejdsvilkårene i Folketinget er nu engang, som vælgerne har besluttet det, sådan er det.